

VENDÉG A HÁZNÁL 25 ÉVE
LEGENDÁS MŰSOR GYEREKEKRŐL FELNŐTTEKNEK

KÁVÉHÁZI TÖRTÉNETEK
MELLRÁK UTÁN SZÉPEN, SZABADON

20 | 2017. május 17.
www.noklapja.hu

nők Lapja

ÁRA: 255 FT
1,39 € • 130 DIN • 5,1 LEI

MAMAHOTEL-
JELENSÉG
Szállóvendég állandóra

NŐK LAPJA TÉMA

A NAGY
szépségcsapda

Tényleg
uniformizálódunk ?

SZABÓ MAGDA
100

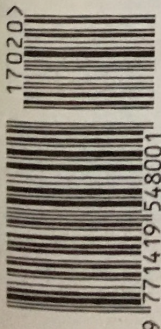
Rendhagyó
megemlékezés

Gyerekek,
könyörgöm...

HARKÁNYI ENDRE
SORSTALANSÁGA

Lili

„MINDENT SZENVEDÉLLEL
CSINÁLOK”

Central
Médiaszoprt

Koronát megigazítani, és menni tovább!

Sok bölcs, sikeres vagy gazdag interjúalanyomat becsültem, ám most, amikor a harminckilenc éves, pici, bájos arcú kávépartneremet hallgatom, valamiféle bénító tiszteletet érzek, s még a szemtelenül gyülekező könnyeimet sem szégyellem. Persze ahhoz, hogy érthető legyen e felindulás, rövid „filmelőzetest” kell adnom Beáta életéből.

ELSŐ FILMKOCKA – 2015. NOVEMBER

Soma, az egészséges, hat hónapos kisbaba békésen szuszog az ágyában, Ádám, az édesapa, Beáta, a fiatal anyuka a kanapén ül, közöttük kucorog az aszszony első házasságából született, tizenhárom éves Márk. Mindketten fogják a gyerek kezét, majd Beáta szólal meg csöndesen.

– Kisfiam, beteg lettem! Rosszindulatú daganat van a mellemben. De ne ijedj meg, kicsikém, az orvosok elmondták, milyen kezelésre és műtetre van szükség ahhoz, hogy meggyógyuljak! És meg fogok gyógyulni – mondja határozottan, de nem tudja folytatni, mert a gyerek sírva kiabál:

– Anyu, ugye, nem halsz meg? – Ekkor már mindketten sírnak, aztán a trió lassan, sok könnyel és végtelen szeretettel beszél meg, hogy mivel jár majd a kemoterápia – „anyának nem lesz haja” –, és miként zajlik majd eközben a kis család élete.

MÁSODIK FILMKOCKA – 2016. JANUÁR

Beáta kopaszon áll a nappaliban a harmadik kemoterápiás kezelés után. A pici Soma a kiságyában bömböl, ő elindul felé, de hirtelen úgy érzi, nem tud továbblépni a gyöngeségtől. Leül a földre, lassan erőt gyűjt, majd négykézláb folytatja az útját a kicsi felé. De a következő percben megjelenik az ajtóban a férje, felsegíti és megöleli Beátát.

– Te még most is szép vagy – mondja holtfehér asszonyának, és megnyugtatja a bömbölő kisfiút.

HARMADIK FILMKOCKA – 2016 NYARA

Beáta húsz kiló pluszt cipelve gurul a strandon. Úgy érzi, mindenki őt nézi, mert a kemoterápia hatására felborult a hormonháztartása, rengeteget evett, drámaian meghízott, a bal mellét pedig leoperálták. Volt, nincs. Tudja, hogy a kemónak és a műtétnek köszönhetően rohamosan javul a fizikai állapota – sugárkezelésre már nincs is szükség –, de a lelkierejéből kevés maradt.

– Hol az a nő, aki voltam? Nem fogom megszokni a szilikon! Hogy képes engem elviselni az én sze-

retett Ádámom, aki úgy áll mellettem, mint egy vasoszlop, és miként tűri a labilis idegállapotomat a kamasz fiam? És jó anyja vagyok-e a pici Somának? – tépelődik magában, aminek hatására még szomorúbbnak látja a napfényben ragyogó, vidám strandot.

NEGYEDIK FILMKOCKA – 2017. ÁPRILIS

Szép és nyugodt, amint újból karcsún, bájos fiús frizurával, gyönyörűen sminkelve ül a Stefánia Palota tárgyalótermében, ahol Bánhalmi Norbert fotóművész májusi kiállítása a téma. A szervezők, a művész, a sajtó képviselői és a rendezvény támogatói egy emberként figyelnek rá, hiszen egyike azoknak a mellrákból gyógyult hölgyeknek, akikről különleges aktfotók készültek. Beáta feláll, szerényen, de varázslatos belső erővel meséli el a történetét, majd azt is hozzáteszi, hogy végtelenül hálás annak az amerikai barátnőjének, aki felhívta a figyelmét e fotózásra, hiszen Norbi képeinek elvont szépsége meg a férje elragadtató dicsérete sokat segített abban, hogy visszanyerje az önbecsülését.

A TÖRTÉNET DIÓHÉJBAN

Beáta egy nagycsalád gyermekeként cseperedett fel egy kisvárosban, kerámiaformázó (fazekas) szakmát szerzett, majd nagyon fiatalon és meggondolatlanul férjhez ment, ám házasságáról gyorsan kiderült, tévedés volt. Még ma is bepárásodik a tekintete, amikor felidézi a gyerek-asszonyként elszenvedett ütlegeteket, a félelmet, és azt az elhatározását, hogy a huszonhat éves korában szült kisfiát soha nem engedi bántani. Amikor a gyerek tizenkét hónapos korában megkapta az első apai pofont, öszszecsomagolt, és a fiával együtt visszatért a szülői házba. Ismét gyerekstátuszba került, de nyugalom volt. Dolgozott, szerette a kisfiát, hálás volt a szüleinek, közben megpróbált társat találni, de hiába volt csinos, kedves, házias, sehogy sem találta azt a férfit, aki neki rendeltetett. Ám amikor a város szociális gondozószolgálatánál helyezkedett el – önálló műhely híján nemigen boldogulhatott fazekasként –, s az ápolottjai között volt egy magányosan élő, kilencvenéves férfi, felcsillant a remény... Mert Jani bácsi felháborodott, hogy egy ilyen szorgalmas „angyal” egyedül él, tehát mozgósította az ismerőseit, majd diadalmasan bejelentette: egy baráti házaspár segítségével talált neki férjet. Beáta hitte is, nem is, de azért elfogadta az ismeretlen ház-

Igen, kedves Olvasó, szeretném meghívni egy kávéra és egy jó beszélgetésre! Minden ember élete regény – közhely, de van benne igazság –, ezért keresek olyan partnereket, akik a hétköznapi harcokat vívják, és a sorsuk furcsa, szép vagy drámai.

pár ebédmeghívását
– csinosan felöltözött,
s ahogy Piroska, ő is a kosárkájában vitte a maga sü-
tötte pogácsát meg némi itókat
– majd amikor a kapuban meglátta a virágcsokor-
ral várakozó Ádámot, hirtelenjében úgy érezte,
ő az. Vége a megpróbáltatásoknak! Ha nem a tör-
ténét hősnőjétől hallom, tán el sem hiszem, hogy
két ember néhány nap alatt rá tud ébredni: egymás-
nak rendeltettek. Pedig Beáta és a tizenhárom év-
vel idősebb, jóképű és megbízható Ádám már a má-
sodik randevún megbeszélték, hogy összekötik az
életüket, és közös gyereket szeretnének. Nem kap-
kodtak, adtak időt Beáta nagyfiának is, hogy meg-
szokja az új helyzetet. Ádám és Márk gyorsan ösz-
szebarátkozott, mindketten élvezték, hogy együtt
végzik a férfimunkákat. Amikor egy évvel később
anya és fia felköltözött Budára, Ádám házába, s a
szerelmespárból házaspár lett, mindhárman úgy
éreztek, ezután csak jó dolgok történhetnek velük.
A gyerek gyorsan megszokta az új iskolát, élvezte
a családi biztonságot, Beáta is talált munkát egy
idősgondozóban, és épp az első munkanapján de-
rült ki: várandós. A születendő gyermekük nevében
megható levelet írt Ádámnak – „szia, apa, most még
anyu pocakjában vagyok, és majd meglátod, nagyon
foglak szeretni, tisztelni...” – , majd a trió lelkesen
várta a kis jövevényt. Aztán 2015-ben megszületett
Soma, csak hogy a makkegészséges kisbaba nem
akart szopni, és a sokadik kísérletnél valahogy fel-
sértette az anyai mellet. A seb nem gyógyult. Beáta
először kenőcsökkel próbálkozott, majd magánor-
voshoz ment – az állami egészségügyben csak három
hónap múlva kapott volna időpontot –, de a rákszü-
rés semmit sem mutatott ki. Már négy hónapos volt
a picí fia, amikor felkereste egy onkológus magán-
rendelőjét, aki mammográfiára – ez sem mutatott ki
semmit – és ultrahangos vizsgálatra küldte. Az ult-
rahangos doktornő mondta ki először, baj van, majd
leküldte a laborba, egy gyors szövettani vizsgálatra.
Az eredmény? Harmadik stádiumú mellrák. Lám,
a közhiedelemmel ellentétben a várandósság és a
szoptatás nem adott védelmet, hiszen az orvosok
szerint épp a terhesség indította be a folyamatot!

A HÁLA

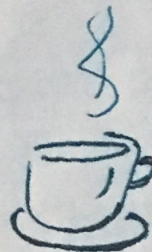
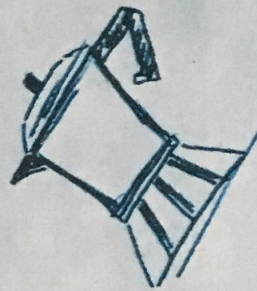
– A fiaim mentettek meg – jelenti ki Beáta ragyog-
va. – Először Márk, hiszen az első, fájdalmasan
elromlott házasságomban sokszor gondoltam arra,
hogy elég volt az életből, nem folytatatom tovább, ám
amikor a gyerekekre néztem, köddé váltak a ször-
nyű tervek, mert tudtam, érte élnem kell! Aztán ha
a kicsi Soma nem sérti fel a mellemet, talán később
derül ki a betegségem, amikor már nincs segítség...
Végtelenül hálás vagyok a gyerekeimnek, de ugyan-
ilyen hálát érzek a férjem és a húgom iránt is. Példá-
ul a húgom ajándékozott meg a legszebb mondattal:
„Elesni, felállni, koronát megigazítani, és menni to-
vább!” És a férjem? Csodálatosan viselkedett! Ami-
kor meghallotta a rossz hírt, velem zokogott, de ké-
sőbb nem láttam rajta félelmet. Inkább biztatott,

dicsért, és hitt az orvosokban, ahogy
én is. Elfogadta, hogy nem hordok
parókát, és Márkkal együtt felajánlotta,
ők is megválnak a hajuktól. Azt sem tette szó-
vá, hogy meghíztam... Mindezzel megsokszorozta
az erőmet! Ő abban is segített, hogy a kétségbeesett
nagyfiamat úgy megnyugtassam, hogy el merje
mondani az iskolában, mi történt velem. A taná-
rainak is hálás vagyok, akik nagyon figyeltek rá.
A testvéreim mellettem álltak, ki az idejét, ki a pén-
zét áldozta rám, a barátaink pedig bíztak a gyógyu-
lásomban. Még a férjem első feleségétől, és a két
nagy lányától is sok szeretetet kaptam! Nem tudok
mindenkit felsorolni, de abban biztos vagyok, hogy
aki ennyi embernek lehet hálás, az gazdag.

A NŐIESSÉG

Nem kell ahhoz lélekgyógyásznak lenni, hogy vala-
ki átérezze: megrendítő és hatalmas volt a zuhanás.
A második férje mellett végre szerelemre, szeretet-
re, elfogadásra talál, a nagyfia élvezi a biztonságát,
a kicsi mosolygós és egészséges, közben bekopogtat
az ajtón az átkozott betegség. Magasból mélybe, bol-
dagságból rettegésbe. Ám ő bízott a gyógyulásban –
állítása szerint az őt körülölelő szeretetnek köszön-
hetően –, s nem a halálon morfondírozott, hanem
a rá váró élet minőségén.

– Gondold csak el, hogy szerelmes voltam a fér-
jembe, de a kezelések és egy gyógyszer hatására
megszűnt a menstruációm, nem termelt a szerve-
zetem ösztrogént, elmúlt belőlem a vágy, nem kí-
vántam szexet. Pedig nagyon fontos egy pár éle-
tében! Tehát szexológushoz mentem, Ádámmal
is megbeszéltem, hogy nem fogadom el a vágyta-
lan önmagamot, mert hiába gyógyulok, ha közben
a betegség száműzi az életünkből az ölelés örömét.
Sok-sok szeretettel, figyelemmel és türelemmel
próbálkoztunk, és győztünk! – mondja, majd azon-
nal rátér a legdrámaibb kérdésre. – A melleltávolí-
tó műtét előtt nagyon féltem, hogy megundorodom
majd magamtól – voltak napok, amikor így is volt!
–, és nem tudok levetközni a férjem előtt. Nem így
történt. A párom a lehető legnagyobb elfogadással

MEGHÍVOM EGY KÁVÉRA

Bánhalmi Norbert
művészi aktfotója
Beátáról

vette tudomásul a testemen végbement változást – ahogy a kétségbeeséseimet, hisztijeimet is –, mert számára csak az volt fontos, hogy meggyógyuljak. Ennek hatására költözött belém valami különös erő, és bármilyen furcsa, életemben először ekkor éreztem magam végre szépnek. Korábban sok bajom volt a hízekonyságommal, a hajammal, a túl fehér bőrömmel – jelzem, csak a melleimmel nem volt gondom –, ám a betegség hatására olyannak fogadtam el magam, amilyen vagyok. Belenéztem a tükörbe, és láttam, nem csúnyított meg a kopaszság.

Ezért nem kellett páróka... Ez az új erő volt velem akkor is, amikor jelentkezni mertem a mellműtéten átesett nők aktfotózására, és örülök, hogy a Stefánia Palotában sokan láthatják majd a rólunk készült képeket. A sortársainknak biztosan hitet és reményt ad, hogy mi átéljük, túléljük, és nők maradtunk!

A PUZZLE

Már búcsúzunk, amikor Beáta hirtelen elmosolyodik, majd halkán mondja, hogy a puzzle-ról még szívesen beszélne, s rögtön belevág.

– Amikor fizikailag és lelkileg túl voltam a nehezén, sokszor eszembe jutott, hogy az életünk egy óriási puzzle. S az én kirakómnak csak egyetlen eleme volt a betegség, amely valószínűleg azért került a többi mellé, mert sok-sok drámai helyzetet meg stresszt kellett átvészelnem korábban. És épp ez a sokkoló puzzle billentette helyre az önértékelésemet, s tett magabiztosabbá, okosabbá! Mert ma már nem a kívüllágnak akarok megfelelni. Csak a férjemnek, magamnak, a gyerekeimnek és a családomnak. Szerelmes, kedves és szép felesége akarok lenni a férjemnek, nagyon jó édesanyja fiaimnak, és szeretném visszaadni a sok jót, amit a testvéreimtől meg a barátaimtól kaptam. Amikor nagyon mélyen voltam, egy baptista lekipásztor felesége gyakran küldött nekem bibliai idézeteket, és biztatott, hogy kérjem Isten segítségét. „Kérjétek és adatik!” Én először tíz évet kértem, később, amikor már jobban voltam, naponta mondogattam: Uram, én Ádámmal szeretnék megöregedni, és vele együtt kívánám látni, hogy felnőnek a gyerekeink, és megszületnek majd az unokáink! Talán nem túl nagy kérdés egy olyan boldog(!) nőtől, aki megszenvedte már a magáét...

V. Kulcsár Ildikó

